

Referat - Cantecul spicelor de Lucian Blaga

Poezia face parte din ciclul Vara de noiembrie publicat in volumul postum de Poezii (1962) alaturi de care mai fac parte ciclurile Mirabila samanta si Sticuitorul.

in ciclul postum Vara de noiembrie al carui titlu inseamna reinvierea tarzie a iubirii poetul ii opune dupa nasterea, venirea in lumina, tragica din volumele anterioare, o stare binefacatoare in care oboselii de viata i-a luat locul bucuria existentei. Iubirea asimilata primaverii este opusa acum iernii cunoasterii.

Poeziile din acest ciclu sunt cantece ale iubirii implinite create de luni asa cum se poate vedea in poeziile inca o data; Strofe de-alungul anilor; Catrenele fetei frumoase; Viori aprinse, femeile; Cantecul focului; Risipei se deda florarul.

Tema iubirii se asociaza acum mai frecvent temei naturii care germineaza si rodeste. O astfel de poezie este si Cantecul spicelor.

Poetul stabileste in aceasta poezie printr un simt artistic profund legaturi adanci cu universul traind intensitatea senzatiei. Dar poetul se intoarce la pamant la "un fel de bucolism stilizat si mitic" (Eugen Lovinescu, Lucian Blaga) unde "mozaicul a fost batut cu aur momentele naturale s au simbolizat anotimpurile au capatat subintelesuri spirituale si campiile se aureoleaza" (George Calinescu, Lucian Blaga interpretat de...).

Alcatuita din trei strofe poezia tresalta de dorul de viata dar in acelasi timp senzatia mortii se face pe indelete simtita si acceptata cu deplina resemnare.

Actiunea se petrece in plina vara cand dupa perioada germinatiei ajunse la maturitate deplina isi daruiesc cu prisosinta rodul bogat. Senzatia insa provoaca poetului o stare de tristete. intr o osmoza perfecta cosmic teluric poetul isi exprima sentimentele lentei alunecari in neant:

"Spicele-n lanuri de dor se nfiara, de moarte
Cand secera lunii pe bolta apare."

Aparitia lunii nu este intamplatoare ci ea ne duce cu gandul la apusul zilei si nu numai cand intunericul cuprinde intregul univers.

Printr o comparatie subtila poetul ne introduce in mituri stravechi legate de zeitatea divina:

"Ca fetele cata, cu parul de aur,
La zeul din zare".

in strofa a doua folosind de data aceasta metafora-personificare poetul exprima atat iubirea

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

devoratoare cat si dorinta arzatoare a spicelor infiorate de dragoste pentru zeul divin de a fi secerate de secere a lunii: "O vorba si trec spicele fete n vapaie; / Secere a lunii e numai lumina (ne duce cu gandul la Luceafarul eminescian... "se aprindea mai tare") / Cum ar putea sa ne taie / Pe la genunchi, sa ne culce pe spate, in arderea vantului?"

Poetul stabileste in aceasta strofa miracolul germinatiei in care se infratesc intr o osmoza perfecta pamant cosmic in vederea implinirii actului germinativ. De aici drama neimplinirii visului mult dorit. Pentru spicele gata de sacrificare zeul lunii ramane un mit la fel de departat ca Luceafarul pentru Catalina din poemul eminescian.

Strofa a treia si ultima aduce impacarea cu soarta crida (seninatatea cu care romanul a stiut totdeauna sa intampine moartea asa cum am vazut in balada Miorita) a spicelor care in nazuinta lor de impliniri superioare (dorinta de a atingere a absolutului) sunt sortite a fi secerate de fierul crud al pamantului: "Aceasta i tristetea cea mare a spicelor / Ca nu sunt taiate de luna ca numai de fierul pamantului / Li se merit sa apuna" (vedem in fierul pamantului o reintoarcere in spatiul cosmic deci o reintregire a temei enuntate mai sus).

Construita dupa formula clasica poezia este simbolica poetul meditand asupra sensului viatii si al mortii. Spicele simbolizeaza ideile poetului in cautarea permanenta a absolutului (zeul lunar) iar fierul pamantului sugereaza moartea necrutatoare care spulbera orice vis si orice cautare.

Saraca in podoabe artistice, doar cateva metafore, personificari, comparatii, interogatii retorice, poezia este bogata in semnificatii.